

[Thomas Have.]

søges udleveret, dels fastlægges visse betingelser for, at udleveringen kan ske, dels åbnes en adgang til en domstolskontrol af, om nu også disse betingelser er opfyldt. Jeg vil gerne pege på, at det jo i lovforslaget bestemmes, at en dansk statsborger ikke kan udleveres, og udlevering for en militær lovovertrædelse kan heller ikke finde sted, ligesom udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke kan finde sted.

Idet jeg erklærer mig indforstået med, at der kan blive tale om at tage spørgsmålet om opsigelse eller revision af de gældende bilaterale udleveringstraktater op til behandling, og at det er ønskeligt, at der også med hensyn til disse spørgsmål kan blive nordisk enighed, skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Ib Thyregod: Et af de vigtigste synspunkter for en retsstat er beskyttelsen af den personlige frihed. Det er et synspunkt, som er anerkendt i den danske grundlov som i en række andre forfatninger. Må jeg som indledning til det, jeg vil sige om dette lovforslag, gengive grundlovens § 71, hvorefter enhver, der anholdes inden 24 timer, skal stilles for en dommer. Hvis den anholdte ikke straks kan sættes på fri fod, skal der afsiges kendelse om fængsling. Det, som er det centrale for os herhjemme, på samme måde som man i andre lande har habeas corpus-regler, er denne regel om, at den, der anholdes, skal stilles for en dommer, og at politiske grunde ikke kan medføre en anholdelse, uden at retten får indflydelse på fængslingsspørgsmålet.

Efter retssædvanen og efter statsretlig teori har man fortolket grundlovens § 71 sådan, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i udleveringssager. Vi har haft den praksis herhjemme i en række år, at udleveringssagerne kunne ske administrativt på grundlag af traktater eller uden traktater, og uden at der var nogen domstolskontrol med disse sager. Det er helt klart, at hvad enten man vil sige, at grundloven var overholdt, således som man gjorde det i den statsretlige teori ved at sige, at grundloven kun gjaldt, hvis der var tale om straf- forfølgning, eller man vil sige, at grundloven formelt var overtrådt, er det meget tilfreds-

stillende, at der nu kommer regler om, at udleveringssager også skal behandles af domstolene. For selv om det drejer sig om personer, som skal udleveres til udlandet for forbrydelser, som er begået i de pågældende lande, må det være muligt også her i landet at føre en vis kontrol med, hvad baggrunden er for disse udleveringsansøgninger.

Spørgsmålet har været aktuelt i to tilfælde i den sidste tid. Det ene tilfælde drejede sig om den fremmede statsborger, som efter fransk lovgivning stod til dødsstraf for det forhold, han havde begået i Frankrig. Jeg kan ikke huske, hvilken stilling man tog, om han blev udleveret til Frankrig eller foreløbig til et andet land. Det andet tilfælde, der blev draget frem her i folketinget af hr. K. Helveg Petersen, drejede sig om denne Howard, som der var tale om at udlevere til Pakistan, og hvor spørgsmålet var, hvorvidt den retstilstand, som findes i dette land, er sådan, at man med rimelighed burde udlevere ham. I det sidste tilfælde faldt spørgsmålet jo væk simpelt hen ved, at det lykkedes ham at undslippe fra fængslet. Der blev ført en retssag om spørgsmålet, men så vidt jeg har forstået, blev sagen afvist, fordi den pågældende advokat ikke kunne godtgøre at have fuldmagt til at føre sagen. Men det problem består fortsat, om det er rimeligt såvel i det franske tilfælde som i tilfældet vedrørende Pakistan at udlevere, uden at man har en lovgivning, som gælder for sådanne handlinger.

Når man skal bedømme lovforslaget, må man først sige, at det er glædeligt, at man nu får mulighed for at finde frem til rimelige udleveringsregler også uden for det nordiske område, hvor vi i forvejen har haft sådanne. Der er dog enkelte bestemmelser i lovforslaget, som jeg finder der kunne være anledning til at forbedre, og jeg vil derfor gerne, at disse spørgsmål bliver taget op i udvalget. Jeg skal ganske kort nævne, hvad det først og fremmest drejer sig om.

Det gælder bestemmelsen i § 3, stk. 5, hvor det siges, at hvor det på grund af særlige omstændigheder antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende en handling, for hvilken der søges udlevering, savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, må udlevering for handlingen ikke finde sted. Efter min opfattelse må det være nok, at